

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

KICSINYSÉGEK.

Nagyon érdekes kort élünk. Mindenütt nagyvonalú tervek, alkotások kontúrjai bontakoznak ki. Már tiszteletre méltó távolságnak csak azt számítjuk, amely az ezer kilométernél kezdődik. Lassankint már háborúnak is csak az számít, amely több kontinenst von bele a küzdelembe. Vagy talán lesz olyan kor is, amely már nem elégszik meg a földgolyóval, hanem attól elszakadva a mérhetetlen dimenziók meghódítását fogja célul kitűzni. E csodálatos történet észrevétlenül belelopózik az embermilliárdok lelkivilágába és nem ér rá senkiscm felfigyelni a kicsiny dolgokra. Vagy ha észreveszi, egy pillanatra megáll, esetleg mosolyog gúnyosan, vagy fölényesen leinti. A tempó pedig tovább parancsol.

A kicsinynek látszó dolgok észre nem vevése pedig fájdalmasan érinthet bennünket. A motor szerelésénél a szerelő egy kis csavar behelyezésére nem ügyelt. A motor repülőgéphez került. Működés közben a csavar hiányában meglazult és elromlott. A gép lezuhant egy kicsinység miatt. — Valaki minden nap néhány fillérrel megcsalta gazdáját. Később súlyos összeggé nőtt a kár. Rájöttek, a bűnöst elzárták, pedig csak kicsiny dologból kezdődött. — A családba bekerült egy pornográf folyóirat. Ott hevert az asztalon. Az iskolásleány kezébe került. Rövid idő múlva megszökik hazulról, elbukik egy kicsinység miatt. — Valaki egy szokásos bűnét állandóan kihagyta a gyónásban. Nem tartotta nagy dolognak. Haldokló perceiben jajgat pap után. Hiába, mert későn érkezett meg az úr szolgálja. A haldokló elkárhozott egy kicsinység miatt. — Mennyi ilyen kicsiny-

nek vélt dolog lesz okozója nagy tragédiáknak. Ha valami csodás műszerrel csak egy nap tragédiáit lemérhetnénk, hát megdöbbenénk.

A kicsinynek látszó dolgok figyelembevétele nagy eredmények kiinduló pontja lehet. Valaki önállóan dolgozik hivatalában. Hónapokon át senki sem ellenőrzi, de nagyon pontosan végzi munkáját. Pedig észre nem vették eddig, talán éhbéret dolgozott. Váratlanul hivatalvizsgálat van. Az ellenőrzés eredménye: teljes megbízhatóság, értékes munkaerő. A szürke alkalmazott a vállalat igazgatóságában kap helyet, kicsinység miatt. — Valaki gyermekkorától fogva becsülte a másét. Szegény, toprongyos volt, de idegen jószágot nem tartott magánál. Egyszer mégiscsak kezébe kerül egy értékes táska. Azonnal illetékes helyre juttatja. Hihetetlen érték volt benne. Az eredmény: megbecsült álláshoz juttatás, egy kicsinység miatt. — Valaki minden este imádkozott és lelkiismeret vizsgált. Nagyon romlott környezetben kellett naponta dolgoznia. Munkatársai mind bajba kerültek előbb-utóbb, ő becsületesen kitarzott munkahelyén, nem esett el, egy kicsinység miatt. — De nem folytatom tovább. Hiszen ezrével hozhatunk fel eseteket, amelyek tételünket igazolják.

A világ sokszor nagyhorderejű dolgokat kicsinységeknek tart. Talán ez az oka, hogy korunk oly felületes, hogy kevés a szellemi nagysággal párosult lelki mélység. A világ hiúságaival való versenyfutás súlytalanná teszi a lelkületet. Ezért sok ember a vallást, a lelket, az örökkévalóságot csak lemosolyogja, kicsinységnek tartja. Kedves Testvéreim! Ebben a rohanó világban álljunk csak meg néhány pillanatra ezeknél az úgynevezett kicsinységeknél. Elmélkedjünk, gondolkodjunk, okosodjunk és tanuljunk. Szent hitünk nagy igazságai mindmegannyi állomások. Aki ezeknél közbe-közbe megpihen, az felüdül, bírja az élet menetét és hidat ver az örökkévalóság partjai felé. Áldottak és boldogok, akik a kicsinységeket nagy dolgoknak tartják.

Kiss István.

A csodálatos Kanter.

Már több mint 20 esztendeje, hogy szentéletű Prelátus Urunk szeméit az örök álomra lehunyta, melyből csak a feltámadás angyala fogja felébreszteni. De áldásteli emlékezete él szíveinkben és Isten előtt való kedves voltát bizonyítja a következő eset:

D. Jolán 16 éves leányka, ki Budapesten a VI. kerületben lakott, 1920 májusában kezdte baját először érezni. Hat hónapon keresztül hol jobban, hol rosszabbul volt, míg októberben annyira előre haladt már betegsége, hogy bevittek az újpesti gróf Károlyi kórházba. Az orvosi vizsgálat béltuberkulózist állapított meg és a baj napról napra annyira súlyosbodott, hogy ellátták az utolsó szentségekkel, szombati napon. Kanter Károly temetését megelőző délután, midőn felravatalozva feküdt az Örökimádás-templomban, egy asszony, özv. K. Gyuláné meglátogatta a kis beteget; azután rövid idő múlva így szólt: «Nem maradhatok tovább, mert el akarok menni Kanter Prelátus Úr ravatalához, hogy a holttest mellett imádkozzam». «De szeretnék én is elmenni», — mondta a beteg. Egy fiatal leány, ki szintén jelen volt, — R. Teréz — s ki nagyon bízott Kanter Károly hathatós közbenjárásában, azt mondta erre: «Elmegyek én a nevedben és nagyon fogok imádkozni felgyógyulásodért». Valóban el is ment és megfogadta, hogy ha a beteg meggyógyul, nyilvánosságra hozza az esetet Isten szolgálja nagyobb dicsőségére.

A betegség akkor oly válságos fordulatot vett, hogy a kezelő dr. K. semmi reményt sem nyújtott a beteg leányka édesanyjának a felgyógyulásra nézve. Egy

daganat képződött jobboldalt a belek között, amelyek telve voltak gennyel. Operáció talán segíthetett volna, de a leányka annyira gyenge volt, hogy nem lehetett megkísérelni. Ezen súlyos állapot ellenére is, szombaton és hétfőn, a Prelátus Úr koporsójánál szándékára elvégzett ima után, annyira megjavult, hogy az őt meglátogató Medarda nővért, — annak legnagyobb csodálkozására, — arra kérte, hogy vigye haza a kórházból. Jolán régi nővédeke volt s azért tréfásan azt mondta megnyugtatóására: «Túl nagy vagy már ahhoz, hogy eldughassalak a köpenyembe». Néhány napig sikerült még ágyban tartani, de hamarosan felkelt és november 25-én elhagyta a kórházat. Oly jól érezte magát, hogy ugyanazon a napon már játszott az őt neveltető intézet által rendezett színdarabban. A beteg, aki betegsége alatt csak kevés levestel és tejjel táplálkozott, ezután nagyszerű étvágynak örvendett és kitűnően aludt is. A csodálatos imameghallgatás egészen szembetűnő volt és sejtetni engedi Kanter Károly hathatós közbenjárását.

Kongreganista.

Szent Pál apostol bazilikája.

(Római útiemlékek 1940-ből.)

Az ostiai úton, a «falakon kívül» méltóságteljes magányában a római mezők között áll az örök város legszebb bazilikája. Tavasza boruló ünnepi hangulat, — nagypéntek délutánja van. Itt künn a földek között elhagyatott helyen, ahol még a madár sem jár, csak a fák koronái hajolnak meg mélyen a templom Apostol-halottja előtt, lépteimet is halkabbra fogom, mikor végigmegyek a bazilika oldal-hosszára, valahogy meg ne zavarjam álmát annak, Aki az egész földnek világító fáklója volt, a földkerekség fényessége s Aki Krisztus nevéért kard alá hajtotta fejét és 67-ben itt nyerte el vértanúságát. A bazilikát, amely oly fenséges, mint a nagy Apostol élete volt s oly szép, mintha ma épült volna, aszfaltos út veszi körül, ezen hajtanak be a konfliktok az ideérkező zarándokokkal. A templom apsisa fekszik az ostiai úton s így az Apostol holtteteme ma is kivégzésének helyén pihen, — a bejárat a bazilikába a mezőkről nyílik.

Szent Pál apostol sírja fölé először kis memoriát (=emlékkápolnát) építettek, később Nagy Konstantin emeltetett itt bazilikát, amit Theodoziosz császár nagyobbított meg. Ez azonban nagyrészen leégett s helyére épült a mai 120 méter hosszú hatalmas templom. A bazilika előtti átriumot négyszögű fedett csarnok övezi, amit könnyedén tartanak két-három változatú csavartoszlopok. Az előudvar kis kertjében délszaki növények között az apostolfejedelem szobra áll. A templom timpanonján a bejárat felett, Krisztusnak, Szent Péternek, Szent Pálnak s a négy nagy prófétának szépséges mozaikképe szikrázik a napfényben.

Az előcsarnokból nyílnak a bazilikába vezető hatalmas kapuk, köztük a Porta Santa is. Egy kép elevenedik meg szemem előtt, amint befelé tartok a templomba, az 1925-ös nagy szentév, mikor e kapukon olaszok, németek, franciák, angolok, magyarok, japánok, kínaiak, indiánok, a föld minden népei jöttek zarándoklatban ahhoz, Aki egykor Krisztus nevét vitte el a pogányok közé. Most, amikor mély megindultsággal beleépek a bazilikába, néptelen az egész templom, csak a szentély márványpadjain szülőzsmáznak bencés szerzetesek.

Páratlan látvány fogadja a bazilikába lépőt, — nyolcvan fehér márványoszlop tagolja őt hajóra a templomot. A középhajó freskóin Szent Pál apostol élete van megörökítve, az oszlopok felett pedig a világegyház uralkodóinak, kétszáz-

hatvan pápának mozaikképe pompázik. Az oldalhajók roskadoznak a tömérdek márványszobortól, műemléktől. A középhajó végén a két apostolfejedelem szobra van, mögöttük gránitoszlopok tartanak egy V. századból való ívet, rajta Krisztus angyalokkal s az evangelistákkal körülvéve. Itt emelkedik hatalmas cibórium alatt a pápai oltár s itt van a confessio, benne Szent Pál apostolnak és kíséré társának, Szent Timotheusnak teteme.

Leborulok imádságra a confessio előtt, a zsolozsmázó szerzetesek elhallgatnak, fenséges csend borul a bazilikára, — elmélkedem. Itt pihen Krisztus választott edénye, a nemzetek apostola, a Benjamin törzséből származott Saul, a szeretet himnuszának írója, tarzusi Szent Pál, akit az Úr tűzzel és lélekkel keresztelt meg s Aki Kelet kapujánál, Damaszkusz előtt, forró alázattal telített megadással kérdezte Mesterét: «Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?» Itt nyugszik az, Akiben testet öltött «az a típus, amely sem római, sem zsidó, sem görög, hanem krisztusi, ezaz apostoli, Akit tűzbe és fénybe merített Krisztus» (Prohászka), amitől «kitágult a szíve», mint írja önmagáról korinthusi híveihez. Megtérésének nagymérvűségén ő maga is elcsodálkozik s így ír a rómaiakhoz róla: «Ó, Isten bölcseségének és tudományának gazdagsága! Mily megfoghatatlanok az Ő ítéletei és felkutathatatlanok az Ő utai»: Itt van Ő, Aki egész életét a népek térítésének szenteli, nevétől hangos Kis-Azsia, Szíria, Ciprus, Kréta; az Evangélium fényét Európába is elhozza. Itt nyugszik az, Aki életében «mindenkinék mindene» lett, Akiben Krisztus megdicsőítette magát, s Aki az Apostolok között magát a legkisebbnek mondja. Mily hatást tehetett az Ő tanítása az emberekre, mikor az Apostol maga írja, hogy a galaták oly tisztelettel fogadták Őt, mintha Isten angyala lett volna s szeretetből a szemeket is kivágták s odaadták volna neki. Ily elragadtatással beszélt az Üdvözítőről az az Apostol, Aki a Megváltót életében nem is látta. Aranyszájú Szent János mondja: «Mikor majd megnyílnak a sírok a feltámadás napján, főleg két sírra lesz a világ szeme függesztve: Szent Péter és Szent Pál sírjára. Ő, ki adja nekem azt a szent kardot, mely Pál fejét vette? Koronát csináltatnék belőle. Nem kellene nekem más korona az örök dicsőségben, mint amelyet Pál kardjából kovácsoltatnék.»

Elképráztatóan szép a bazilika szentélye Szent Péter, Szent Pál, Szent András, Szent Lukács mozaikképeivel. Az apsis márványán fel van jegyezve a bazilika szentelésén részt vett 185 bíboros neve. Kereszthajóját mindenféle színű márvány borítja s ennek oltáiról Szent Gergely, Szent Romuald, Szent Benedek, Szent Skolasztika remekbe faragott szobrai néznek ránk. A bazilika mellékhajóiból nyílnak a nagy kápolnák, egyikben őriznek egy feszületet, amelyről egykor Szent Brigittához szólott az Úr s egy régi Mária-képet, amely előtt Loyolai Szent Ignác tette le fogadalmát első rendtársaival. A sekrestyében őrzik azt a láncot üvegszekrényben, amit Szent Pál apostol hordott fogsága idején.

Ime így néz ki ma az a hely s az a bazilika, amit a népek apostolának sírja fölé emelt a keresztény kegyelet. Szent Péterrel egy napon végezték ki Szent Pál apostolt. Őt azonban, római nemes lévén, nem lehetett keresztrefeszíteni, azért karddal fejezték le. «Pallos sújtott rád le Pál, ám diadalod napja volt ez, nem halál» — mondja róla a Breviárium. A hagyomány szerint feje a földreessékor három helyet érintett, ahol három forrás fakadt, amit Tre fontana (= három forrás) néven mai napig mutatnak. Az ember sok mindent szeretne tudni a nagy Apostolról: milyen lehetett utolsó útja, utolsó imája, voltak-e akkor kíséretében keresztények is, kikre adta utolsó áldását, ki fogta fel a népek Apostolának kiomló vércseppjeit? Mindez a hagyományba vész el.

Nézegetem a bazilika pazardíszítésű kápolnáit, mindegyik egy-egy templom-

nak is beillik. Szent István kápolnájában az első vértanu szobrát csodálom meg, a Kereszt-kápolnában Szent Brigitta szobrában gyönyörködöm, a Kórus-kápolnában Szent Lőrinc képe ragad meg, Szent Benedek kápolnájában Szent Benedek szobra elragadó. Mily utánozhatatlan művészettel tudtak a régi nagyok szépet, magasztosat alkotni! A bazilikából ki lehet menni a bencéskolostor remek oszlopos udvarára, sok-sok látnivaló van itt is, főleg katakomba-leletek.

Odatérdelek újra a Confessióhoz, hosszan fogvatartja a lelket az apostol-sír s az Egyháznak imáját, amivel az Apostolfejedelmet magasztalja, mondogatom: «A Te neved, ó Pál, megindít és elragad engem. Ki tudná megpróbáltatásaidat, áldozataidat mind megnevezni! A tömlöcöket, melyeket szenvedéseid megszenteltek, a bilincseket, melyek kezedet megdicsőítették és a sok gyalázatot, mely erényeidet felmagasztalta. Ez volt a jutalom, melyért elmenvén az egész világra, hirdetted Jézus Krisztust. Magasztalva legyenek az ajkák, amelyeket ily hivatás szentelt meg s a tagok, melyek vérüket Isten Egyházáért ontották». Igen, ez volt a jutalmad, ez a gyönyörű bazilika, amelyet vértanúságodért kaptál a kereszténységtől s ahonnan most távoznom kell, bármennyire fáj is, búcsúznom kell tőle. S a búcsúban mindig benne van az az érzés, eljutok-e még valaha ide?

Mégegyszer végigszalad tekintetem a pápák fénylő mozaikképein, az apsis tündöklő mozaikfalán, odakünn mégegyszer megcsodálom a bazilika homlokzatát, végigmegyek a páratlanul szép oszlopcsarnokon, falai visszaverik lépteim kongását, azután végigtekintek a földeken, langyos szél simít végig rajtuk s ellibben az ezernyi fűszál között, elnézek a messzeségbe, ahol az olajfaerdők, babérfák között kiemelkedik az örök város látképe s míg a napsugarak lassan leáldoznak az égen, bíborfényvel bevonják a bazilikát, utolsó üdvözetlet suttogok: «Ó, boldog Róma, melyet vérük áztatott, földed megszentelték e szent Apostolok».

Hoffer Ilona, róm. kat. hitoktató.

A megdicsőítés útján...

A Mária Reparatrix szerzetes Társaság alapítónőjének, Jézusról nevezett Mária anyának boldoggá avatási pöre ismét jelentős lépéssel haladt előre. 1941 július 2-án adta ki szentséges Atyánk a decretumot, mely szerint a boldoggá avatási eljárás hivatalosan elindítást nyert. Folyó év április havában már az erények hősie gyakorlásáról szóló per is az alapító Anyának dicsőségére fejeződött be. Mindenütt, ahol ezen ügyet tárgyalták, épültek Isten hű szolgálójának hősi erénygyakorlatain. D'Oultremont Emilia már gyermekkorában kiváló áhítattal viseltetett a legfölségesebb Oltáriszentség és a Boldogságos Szűz iránt. Az Eucharisztia iránti nagy tisztelet és szeretet vezette őt a Mária Reparatrix Társaság megalapításához. 1854-ben, mikor a janzenizmus még nagy mértékben elhidegítette az emberek a szeretet eme Szentségétől, ő akkor kezdte meg az engesztelő, önfeláldozó életet. Ez akkor egészen új dolog volt, mert a liberalizmus korszakában erről szinte senki még csak említést sem tett.

Jézusról nevezett Mária anya a hitnek, szeretetnek, az önmegtágadásnak, buzgóságnak, bátorságnak és türelemnek a hőse. A sok munka (életében 18 rendházat alapított Franciaországban, Belgiumban, Angliában, Olaszországban, Spanyolországban és a missziókban) önsanyargatás, melyet utólráhetetlen hősie-séggel gyakorolt és szenvedések következtében kimerülve csendesen elhunyt Firenzében 1878 február 22-én. Halálakor — az orvos tanuságtétele szerint — a szíve kettépedt.

Isten hű szolgálójának már életében is sok csodás imameghallgatás történt. Halála után az iránta való bizalom csak nőtt. Sok csodásnak nevezhető gyógyulás tanuskodik arról, hogy nagy közbenjáró hatalma van az égben. Boldoggá avatási pöre már majdnem befejeződött, csak a csodás eseményeknek az egyházi hatóságok által való teljes elismerése van még hátra. Forduljunk hozzá bizalommal és az esetleges imameghallgatásokról adjunk jelentést a Budapesti Mária Reparatrix Zárdának (IX., Üllői-út 77.)

A boldoggá avatási perrel kapcsolatban 1943 április 15-én a sír felbontására került a sor. Isten hű szolgálója már 65 évvel ezelőtt húnyt el. Az egyházi bíróság összejövele $\frac{1}{2}$ 10 órára volt kitűzve s csakugyan elég pontosan meg is kezdődött a hivatalos eljárás (mind erről egy Rómából érkezett levél tesz tanuságot). Először a halottas kápolnában egy okmányt olvastak fel, melyet a szokásos eskütételek követtek azok részéről, akik bármi módon részt akartak venni a sírbolt és koporsó felnyitásánál. Ezután a sírbolt felnyitása következett. Először felemelték a márványlapot, mely a kriptát fedi, azután láthatóvá lett a hármaskoporsó. A koporsót felhozva azt teherautóra tették és egy fekete gyászleppellel lefedték. A jó Isten virágról is gondoskodott, mert egyik szerzetesnő — hozzátartozói közül egy valaki — gyönyörű fehér csokrot helyezett a lepelre. Azután megindult a menet. A temető templomában éppen akkor harangoztak a $\frac{1}{2}$ 11 óras misére s a harangok örvendező hangja, mely mintegy a koporsót is kísérte, szinte a jövődicsőség előhírnökének is tűnt fel.

A Mária Reparatrix Társaság jelenlegi általános főnöknője egészen közelről követte az autót. Azután jöttek a bíróság tagjai és egy kis csoport a szerzetesnők közül, végül néhány ismerős és az eléggé tekintélyes számú egészségügyi, temetkezési stb. alkalmazottak.

A mintegy 1100 méternyi utat mindenki csendben imádkozva végezte. Az út a temető szép fásorán át vezetett s a madarak szép éneke és csicsérgése kísérte a koporsót és méginkább emelte a lelket. A legmeghatóbb pillanat azonban a koporsó felnyitása volt. Először ünnepélyesen kihirdették, hogy őszentsége a Pápa által fenntartott kiközösítés éri azt, aki a koporsóból bármit is elvenne, vagy ahhoz hozzátenne. Ezután felnyitották a koporsót. Az általános Főnöknő közvetlenül a koporsó mellett állott. Mikor a harmadik koporsót felnyitották, előtűnt Jézusról nevezett Mária anyának alakja. Ezt a pillanatot leírni nem lehet, ezt átélni kell. Láttuk őt, egészen meglehetett őt ismerni. Az egyházi jegyző mindenről jegyzetet készített. A töviskoszorú (ezt a szerzetesnők utolsó fogadalmuk letétele napján kapják) még teljesen ép volt, de amint hozzányultunk, széthullott. A többi tárgy, a fémszív, feszület, rózsafüzér zöldes penésszel volt fődve, de teljesen ép volt. Az öltözék sértetlen volt, ruha, skapuláré, fátyol, harisnya, vászoncipő, de mind safránysárga. Úgy látszik, a diófa hatása miatt, melyből az első és második koporsó készült. A kezek szorosan össze voltak téve. Az orvos nem engedte a ruhát levenni, nehogy csonttörés következék be, úgyszintén a harisnyát sem cserélték ki. Azonban a skapuláré, fátyol, homlokkötő, fejkötő, vállkendő, zsinóröv, szív, rózsafüzér és vászoncipők kicserélésre kerültek.

Este 6 órakor ismét hivatalosan lezárták a koporsókat és visszahelyezték a sírboltba, melyet újra lezártak. Az új felbontás valószínűleg csak a boldoggáavatás napján lesz. Addig is imádkozzunk csodáért, hogy a boldogemlékű alapító Főnöknője mielőbb a legnagyobb megdicsőítés részese lehessen.

Zelatrix.

A szombathelyi főplébánia Oltáregyesülete jelenti: 1943 június 10-én szerény gyűlés keretében ünnepelte szeretett Igazgatója s egyben Plébánosa, dr. Szendy László, pappaszünetének 25 éves jubileumát. Elsők voltunk az ünneplésben, mert mi voltunk az első egyesület, melyet Plébánosunk működésének kezdetén életre hívott. Eppen ezért ünneplésünk meglepetésszerűen érte Igazgatónkat. Mintegy meghökkenve, amikor a virággal feldíszített terembe lépett, hiszen ő szerénységében semmire sem gondolt. Azt hitte, hogy szokott gyűlésünket tartja meg. Amint végighaladt sorainkon, mintha máskor olyan egyenes alakja kissé meggörnyedt volna. Vajjon a 25 éves papi életnek terhe nehezedett reá? Vagy talán ünneplésünk felelősségének érzetét juttatta eszébe? Valószínű, mert beszédében, melyben válaszolt jegyzőnk kedves, szép felkösztetésére, méltatlanságát hangsúlyozta. Bájos alázatossággal mondotta, hogy ha az Údvözítő ma őt is megkérdezné, mint egykor Pétert, vajjon jobban szereti-e, mint a többiek, ő nem merne igennel válaszolni, mert azt hiszi, hogy hívei közt vannak, akik nálánál jobban szeretik az Úr Jézust. De egyben óhaja is imája, hogy amint hívei őt sarkalják az Údvözítő nagyobb szeretetére, úgy ő is sarkalja őket mindig nagyobb szeretetre.

Lelkicsokrot ajánlottunk fel szeretett jó Vezetőnknek eucharisztikus virágokból: szentmisékből, szentáldozásokból, szentséglátogatásokból. Hiszen plébánosunk gyűjtötte össze az Oltáriszentség köré, ő tanított meg imáadására és szeretetére. És mi szerényen, de mégis büszkén vallhatjuk, hogy megértettük hívó szavát. Hívása nem volt a pusztaban kiáltónak szava, mert székesgyházunk legbuzgóbb látogatói az Oltáregyesület tagjai. Lelkicsokrunkat áldozatokkal, önmegtagadásokkal fűztük össze. Annyi alkalom kínálkozik erre a mai nehéz viszonyok között. Úgy éreztük, hogy amikor szeretett Plébánosunkért ajánljuk fel ezeket, máris könnyebb, edesebb a nehéz áldozat.

A szép napnak emlékére Missalát adott az Oltáregyesület Igazgatójának. Azt gondoljuk, hogy annak minden lapjára egyikünk neve van írva s amint forgatja jó Pásztorunk e könyvet, megemlékezik szentmiséjében hűségese nyájáról.

A gyűlés véget ért. Ki tudná megmondani, hogy a csendes szemlélőt mi kapta meg jobban: az ezüstmisés papnak éppen ünneplésében olyan megható egyszerűsége és alázatossága, vagy híveinek bensőséges ragaszkodása, amellyel mindegyik elhozta egy-két virágzsalát, hogy ebben fejezze ki háláját, tiszteletét, szeretetét? Annyi bizonyos, hogy mindnyájan felemelő érzéssel és azzal az imádságos óhajjal távoztunk, hogy amint itt a földön oly sokszor együtt imádtuk a szentségi Údvözítőt szeretett jó Plébánosunkkal, úgy imádhassuk és magasztalhassuk vele együtt az egész örökkévalóságban át az isteni Barányt.

Új gyóntatószékre adakoztak. 20 P: Airoldi Angela, N. N., egy alázatos hívő; 12 P: N. N.; 10 P: N. N., Vascsák Anna, Berkes Simonné, özv. Csizmarik Andrásné, N. N., Welker József, Széplaki Júlia, Bernyonszky István és neje Klára, N. N., N. N.; 8.70 P: Lenkovits Vilma gyűjtése; 8 P: Ványi Jánosné; 5 P: N. N., özv. Dávid Józsefné, Antal Mária, özv. Németh Györgyné, Hamzsi M., Szönyi Ilona, özv. Marosi Lipótné, Litosek Bálint, N. N., Rétay Miklósné, Kövér Gáborné, Petravolszky Ilona, Fodor Sándor családja, Gyula, D. I., N. N., Róna-család; 4 P: N. N., Imre; 3 P: Bacsa Mária, Bokor Sándorné, N. N., N. N., özv. Nagy Mártonné; 2.60 P: N. N.; 2.50 P: N. N.; 2 P: Hótyai Olga, N. N., N. N., özv. Vincely Benjaminszky, Fördös Károlyné, N. N., Horváth Jánosné, Csiba Borbála, Hillig Lajosné, özv. Kolombár Ferencné, N. N., özv. Helmer Ferencné, N. N., N. N., Meggyesi Lajosné, Holczinger nővérek; 1 P: N. N., Sodlány, N. N., N. N., N. N., N. N., Somogyi Istvánné, N. N., Beke Lajosné, N. N., N. N., N. N., Horváth Mihály, G. E., Nyugdíjas, Simel M., Markóné, N. N.; 50 fill.: Ries Borbála; 40 fill.: N. N. *Összesen: 352.70 P. Összes gyűjtés eredménye: 1645.40 P.* (A teljes költség 3100 P lesz!) Isten fizesse meg!

* * *

Teljes búcsúk: Augusztus 5. (első csütörtök), aug. 6. (első péntek), aug. 15. az imádási óra napján a közös összejövetel napján és egy fetszésszerű napon.

Hiszek a Szentlélekben.

Szent hitünknek legszebb magaslataira visz fel bennünket a Hiszekegy, mikor a Szentlélekisten létezésére mutat rá. Elvezet bennünket ahhoz a csodálatos isteni személyhez, aki az Atya és Fiú örök megbízásából a kegyelem láthatatlan sugarain keresztül lelkünkkel van kapcsolatban. Isten országának csodás kegyelem-rádiós leadó-állomása a Szentlélek. Éppen ezért működése örökké titokzatos marad előttünk. De éppen az Ő létezése boldogító tudat lesz számunkra mindenkor, mert tanubizonyosságul szolgál az emberi lélek valósága mellett. Az ember lelke a Szentlélek kegyelmi aktivitásával szemben a rádió-felvevő állomáshoz hasonlítható. A Szentlélek által közvetített kegyelmeket az emberi lélek van hivatva felfogni. Ha nincs lélek, a Szentlélek sem tud kapcsolatot tartani az emberrel, mert a lélek csak a lélekkel közlekedhetik. Amint a Fiúisten csakis az emberiség lelki megváltásáért jött a földre, akként a Szentlélek is az ember lelkéért folytatja misztikus munkáját. A Jézus által szerzett végtelen értékű érdemeket mint valami jóságos kezű kamarás kegyelmek formájában osztogatja a Szentlélekisten.

A Szentlélekistennek velünk való kapcsolata látható formák között a legszebben pünkösöd napján nyert kifejezést. Mikor a félnék apostol-kollégiumot tüzes lángnyelvek alakjában felkeresi, valójában kettős hatást fejtett ki. A bizonytalankodókat megvilágosította, a félnékeket megbátorította. E megvilágosító és bátorító tevékenysége folytatódik és ismétlődik meg állandóan az Anyaszentegyházban és az emberek lelkében. Oly munkaterületek ezek, amelyek nem boldogulhatnak a Szentlélek nélkül, illetve nem szolgálhatnak Isten-szabta céljaiknak, ha nem volna Szentlélek. Értelmünk az eredeti bűn miatt elhomályosult. Sok mindent nem tud helyesen felfogni és átlátni. Bizonyos igazságokat nehezen tud magáévá tenni, vagy csak nagyon homályosan él benne az igazság tudata. Akaratunk is meggyengült. Az üdvösséges cselekedetek megtételére lustává lett, viszont a bűn elkövetésére hajlamosabbá vált. Pedig értelmi és akaratilagunk szolgálatkésztsége és pompás együttműködése teheti csak földi életünket igazán harmonikussá. Csak a kettő együttműködése teheti boldoggá nemcsak az egyén, hanem a közösség életét is. Ha akár az értelem, akár az akarat működése nem a Szentlélekisten tervei szerint történik, akkor katasztrófa következik be az élet egész vonalán. Korunk éppen ezért vétkes, mert kivonta magát a Szentlélek jóságos protektorátusa alól és önmaga szabta meg haladásának irányát és feltételeit. Csoda-e, ha a sikertelenség betonfalába ütközött?

Kimondhatatlan szükség van tehát a Szentlélekre. Mindennapi életünk ezernyi változata között csak a Szentlélek kegyelme tud biztosan vezetni bennünket. De ne feledjük el, hogy a Szentlélek ott működik legszívesebben, ahol kéri az ő segítségét. Nem lehetünk ácsorgó, levegőbe néző, csodaváró emberek. Közre kell működnünk a kegyelemmel, illetve állandóan kérni kell azt. A kegyelem remekműve, Szent Pál apostol mondotta: «Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok és az Ő kegyelme nem volt bennem eredménytelen». (I. kor. 15. 10.) A lélek a Szentlélek hárfája és ő a kegyelem által játszik rajta csodálatos szimfóniákat. Akinek a lelke be van hangolva, az készséges eszköz lesz a Szentlélek számára. Sajnos, vannak lehangolt és szakadozott húrral étketlenkedő hárfák is. Legyünk mi valamennyien a kegyelemosztogató Szentlélek készséges hárfái, hogy boldogan győzdhezzünk meg az ő létezésének vigasztaló voltáról!

K. I.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.